

[Gustav Pedersen.]

et ret tidligt Tidspunkt i Udvalget blev slaaet fast, at Regeringen ikke vilde rykke sig væsentligt fra det, der var det oprindelige Forslag, og saa vidste vi, at da hverken Det konservative Folkeparti eller Det radikale Venstre vil svigte Regeringen, var de Forhandlingsmuligheder, der fandtes, saa uendelig smaa, at der i Virkeligheden ikke var Plads for en Realitetsforhandling.

Det er den rigtige Stilling. Jeg synes ogsaa, det er noget letkøbt, naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller som Eksempel nævner vor Stilling til Spørgsmaalet om Børnetillæg. Jeg har dog anset det ærede Medlem for at være saa erfaren en Forhandler, at han var klar over, at jeg, da jeg nævnte Spørgsmaalet om Børn over 15 Aar, hentydede til den Grænse, som i dette Tilfælde maa være den naturlige Grænse, nemlig dér, hvor Forældrenes Forsørgerpligt holder op, saa meget mere som det blev sagligt begrundet baade ved første Behandling, i Udvalget og ved anden Behandling, at en meget stor Del af de unge Mennesker i 17—18 Aars Alderen i Virkeligheden er lige saa stor en Byrde for deres Hjem som de Børn, der ligger under denne Grænse, og naar der saa yderligere kommer til, at i de Tilfælde, hvor de tjener en rimelig Løn, skal de ikke have Børnetillæg, er det noget letkøbt for det ærede Medlem Hr. Christmas Møller at tale om Overbud i Forbindelse med denne Sag. Det er den logiske og naturlige Udgang af dette Spørgsmaal. Vi har ikke undervurderet den Forbedring, der ligger i Forslaget, men maa jeg minde om, at der foregik engang en nødvendig Revision af Sociallovgivningen, der i første Række havde til Formaal at faa en Række Ujævnheder ud af denne Lovgivning, og saa vilde det da være naturligt ikke nu at begynde at klistre nye Ujævnheder paa. Ingen vil vel tro, at 17 Aar bliver en Grænse i andre Forhold, og derfor er det meningsløst, at det ikke bliver 18 Aar her.

Det gælder for det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og ganske særlig for det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, at de forlanger, at Sammenligningen skal gælde det, der bestod før Anordningen af 20. Marts 1945. Maa jeg her minde om, at i Aarene under Besættelsen var Situationen den, at alle Arbejdere, ogsaa de, der var i Arbejde, maatte resignere, fordi man vilde prøve at hindre alt for stærke inflatoriske Tilbøjeligheder. Der var Nedskæring baade for Arbejdere og Tjenestemænd, og der var mange andre Omraader, hvor man ikke fik fuld

Regulering. Der var ganske vist en Gruppe i Befolkningen, som ogsaa burde have resigneret, men som ikke gjorde det. Trods det medførte den Samling, der var, at Arbejderne var nødt til at vise Resignation, men der kommer et Tidspunkt, hvor de Reserver, der i en saadan Situation skal tæres paa, er opbrugt. Om det var omkring den 20. Marts eller lidt før eller lidt senere, er der ingen Grund til at diskutere. Det faktiske er, at praktisk talt alle Arbejderhjem har slidt paa deres Reserver i hele Besættelsesperioden og har været nødt til efterhaanden at inddække sig med de ringere Kvaliteter, der ikke blot var dyrere, men blev meget hurtigere slidt. Saa længe denne Situation vedvarer, har vi ikke normale Tilstande eller normale Sammenligningsmuligheder, og saa længe vil det ikke være forsvarligt at sammenligne med Tilstandene i Henhold til de gamle Love. Det er urimeligt, og det er en farlig Politik at sige til en stor Gruppe af Befolkningen: I skal resignere Aar efter Aar og slide paa jeres Reserver, og saa skal I bagefter have at vide, at naar I ikke fik en ordentlig Regulering i de Aar, skal I betale ekstra for det. Det kan ikke være en god Linie at følge, og jeg tror, man har Lov til at sige, at hvis det er den Linie, man vil docere over for den danske Arbejderklasse, skærper man Modsætningsforholdet paa en Maade, man ikke kan forsvare. Det er meningsløst at bruge de gamle Sætses som Sammenligningsgrundlag i en Tid, hvor en Sammenligning med den Tids Priser og Indkøbsforhold etc. i Virkeligheden slet ikke kan foretages.

Naar f. Eks. det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen vil raillere over, at der ikke tidligere fra Socialdemokratiets Side har været stillet Forslag om Børnetillæg indtil det 18de Aar, maa jeg minde om, at indtil Krigen eksisterede Børnetillægget overhovedet ikke i Arbejdsløshedslovgivningen, fordi det dengang var en forsikringspræget Lovgivning. Børnetillægget fik vi, da vi ikke kunde faa gennemført Sætses af en saadan Størrelse, som vi egentlig skulde have haft, og saa maatte give et ekstra Beløb til dem, der havde det haardest i den Periode, nemlig Familier med Børn. Det er altsaa slet ikke noget, vi har fra den tidligere Lovgivning, og det er i og for sig ikke noget, Arbejdsløshedskasserne har ønsket, tværtimod, de har i og for sig ønsket, at man skulde arbejde efter den Linie, at ens Ydelser og Ret til Understøttelse staar i et forsikringsmæssigt Forhold til hinanden. Det har ikke kunnet holde gennem Aarene.